

УДК 130.122:37.013

<http://doi.org/10.5281/zenodo.2535723>

orcid.org/0000-0003-2059-3686

Альона Кондратьєва

КОНДРАТЬЄВА Альона Василівна – кандидат філософських наук, доцент кафедри освітнього менеджменту КЗВО «Дніпровська академія неперервної освіти» Дніпропетровської обласної ради. Сфера наукових інтересів – філософія освіти.

СВІТОВИЙ ТА ВІТЧИЗНЯНИЙ ДОСВІД ОСВІТНЬОГО МЕНЕДЖМЕНТУ

У статті проаналізовано системні реформації в галузі освіти та основні напрямки її модернізації в контексті національних пріоритетів на початку XXI століття. Висвітлюється питання еволюції освітнього менеджменту та використання світових здобутків менеджменту в українському середовищі. Визначені тенденції розвитку освітнього менеджменту в міжнародному освітньому просторі. Зосереджено увагу на закордонному досвіді впровадження принципів освітнього менеджменту, та проведена порівняльна оцінка ситуації в нашій країні. Окреслено основні причини, що перешкоджають активному поширенню його концептуальних засад в освітній галузі України. Визначено особливості впровадження і модернізації освітнього менеджменту в Україні. Окреслено деякі аспекти методологічних засад освітнього менеджменту, Проаналізована значна кількість науково-педагогічних досліджень у сфері освітнього менеджменту.

Ключові слова: управління, модернізація, освіта, освітній менеджмент.

Актуальність теми. Реформування галузі освіти, що наразі здійснюється в Україні, потребує оновлення змісту діяльності працівників освіти та модернізації управлінської практики сучасного педагога. Впровадження в управління освітніми закладами основних принципів і положень теорії соціального управління, технологій менеджменту набуло сьогодні широкого розповсюдження й призвело до виникнення такого науково-практичного напрямку, як освітній менеджмент. Особливо актуальним є цей перехід для такого специфічного об'єкта управління, як освітній заклад [1, с. 71].

© А. В. Кондратьєва, 2018

Одним із стратегічних завдань модернізації вищої освіти в Україні у контексті вимог єдиного європейського освітнього простору є розвиток освітніх систем, в тому числі професійно-педагогічних систем підготовки студентів університетів, які мають кінцеву множину характеристик, визначені функції, цілі, склад, структуру.

Процес об'єднання Європи, його поширення на Схід супроводжується створенням спільного освітнього і наукового простору та розробки єдиних критеріїв і стандартів у цій сфері в масштабах усього континенту [5, с. 53].

Модернізація системи освіти потребує дослідження її інноватики як окремої міждисциплінарної галузі наукового знання. Інтенсивний розвиток інноваційних процесів у сучасних умовах принципово змінює стратегію управління ними. Цілісне осмислення теорії і практики проектування та впровадження інноваційних процесів передбачає розкриття основних тенденцій і суперечностей їх розвитку, формалізацію результатів цих досліджень у вигляді законів, закономірностей, принципів [5, с. 75].

Модернізація механізму управління освітніми закладами є актуальною та відкритою проблемою сьогодення.

Незважаючи на значну кількість публікацій стосовно окремих питань управління навчанням і низку масштабних узагальнюючих робіт у цій галузі, проблема раціонального управління закладами освіти ще належить до числа найменш розроблених в українській педагогіці.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. На сучасному етапі проводиться велика кількість науково-педагогічних досліджень у сфері освітнього менеджменту як в Україні, так і закордоном. У дослідженнях закордонних авторів останніх років здійснюються спроби диференціації особливостей управлінської діяльності та розробки на цій основі спеціальних програм підготовки менеджерів різних галузей освіти. Проблеми управління закладами освіти, діяльності управлінських структур залишаються в центрі уваги українських дослідників [11, с. 4].

Дослідження менеджменту освіти найрозвиненіших країн відображено у працях Н. Абашкіної, Л. Ващенко, І. Зязюна, О. Локшиної, М. Лещенко, В. Лугового, Л. Пуховської, А. Парінова, А. Сбруєва, І. Тараненка, Б. Мельниченка, І. Ковчиної, А. Власюка, С. Калашнікової, Г. Дмитренка, В. Олійника, В. Медведя, С. Майбороди, Л. Калініної, К. Корсака та ін. Важливого значення набули: системно-синергетичний підхід до пізнання процесів і явищ у нестабільних системах, розкритий у працях В. П. Андрущенка, Б. С. Гершунського, В. Г. Кременя, В. С. Лутая, К. Поппера, І. Пригожина, Г. Хакена, М. Фуллана; закони й

закономірності інноваційного розвитку соціальних систем, описано в працях А. С. Гальчинського, В. М. Гейця, А. К. Кінаха, П. А. Кравченко, М. Портера, В. П. Семиноженка, Н. Р. Юсуфбекової; ідеї модернізації соціально-педагогічних систем охарактеризовано в наукових працях І. А. Зязюна, С. В. Крисяка, В. І. Лугового, В. М. Мадзігона, С. І. Максименка, В. Ф. Паламарчук, Н. Г. Протасової, О. Я. Савченко, О. В. Сухомлинської та інші [4,6,7,10].

Забезпечення та здійснення інноваційного управління навчальним закладом є педагогічною проблемою, що стала предметом дослідження в 90-ті роки ХХ століття та до сьогодення. Відсутність достатньої теоретичної та практичної бази інноваційного управління є складною перешкодою для реалізації державної освітньої політики.

Завдання дослідження. Мета статті – вивчення досвіду та особливостей впровадження і модернізації освітнього менеджменту в Україні та світі.

Виклад основного матеріалу. У сучасних умовах становлення ринкової економіки система освіти зазнала певної трансформації. В першу чергу це відбувається на управлінському рівні, демократизується процес прийняття рішень, навчальні заклади набувають нових демократичних рис, більшої самостійності в управлінській діяльності.

З огляду на сучасні тенденції розвитку освіти, впровадження інновацій та їх успішна реалізація, в першу чергу, залежить від професіоналізму та рівня компетентності адміністрації навчального закладу.

Розвиток України як сучасної європейської держави з високим рівнем освіти вимагає від менеджерів освіти оволодіння сучасною наукою управління та її методологією.

Професіоналізація керівників потребує особливої уваги в нових умовах, управління освітнім процесом у країні й у сучасному навчальному закладі, де керівник відіграє першорядну роль у впровадженні інновацій, як тих, які ініціюються «зверху», так і тих, які продукуються в навчальному закладі. На сучасному етапі в закладах освіти значно зросла потреба в модернізації організації структур управління.

Сучасна практика освітнього менеджменту на рівні вищої та середньої освіти в Україні свідчить, що поширенню його концептуальних засад та ідей заважають такі причини. По-перше, це швидкий темп зростання суспільних потреб, розповсюдження технічного прогресу, численні наукові відкриття. Вимоги часу змушують школу переглянути та трансформувати власну систему підготовки учнів на отримання результату – конкурентоспроможного фахівця, що матиме вигідне положення на ринку праці. По-друге, шлях до європейської та світової інтеграції, обраний Україною, зумовив необхідність інтенсивних змін

у всіх галузях суспільного життя. Ці зміни зумовлені багатьма чинниками, серед яких важливе місце посідають трансформаційні процеси в соціальній сфері та формування нових цілей в освіті – роль школи набуває особливої значущості у становленні та розвитку особистості, визначенні її життєвих пріоритетів та окресленні планів на майбутнє. Шкільна освіта перетворюється на стратегічну сферу нової демократичної держави та має перебувати в центрі уваги всіх державних і громадських кіл суспільства. Ключовою фігурою у реалізації реформ у навчальному закладі є керівник навчального закладу – саме він є основним транслятором процесів модернізації у практику [8, с. 7].

В умовах докорінного реформування концептуальних, організаційних і структурних засад вітчизняної освіти з метою виведення її на рівень досягнень розвинутих країн світу вирішальна роль відводиться готовності педагогічних кадрів до реалізації поставлених завдань. Вони мають стати рушійною силою відродження та створення якісно нової системи освіти. Підготовка педагогічних працівників є центральним завданням модернізації освіти, провідним принципом державної освітньої політики.

Таким чином, керівник навчального закладу повинен не тільки постійно вив-чати методичний рівень кожного члена педагогічного колективу, знати його потреби, створювати умови для розвитку та самовдосконалення, а й «вирощувати» з учителів середньої школи висококваліфікованих професіоналів, які передусім володіють глибоким знанням свого предмета, навичками використання інноваційних технологій навчання та виховання, організації пізнавальної діяльності школярів і спецкурсів [8, с. 18].

Сучасний керівник навчального закладу для здійснення управління інноваційною діяльністю повинен бути обізнаним з інноваційною педагогікою й освітнім менеджментом, мотивованим на виконання управлінських функцій, мати позитивний досвід керівництва педагогічним колективом і бути творчою особистістю. І хоча вищезазначені якості притаманні більшості, певна частина керівників не має достатньої фахової кваліфікації в галузі інноваційного освітнього менеджменту [8, с. 22].

З огляду на це, актуальним було б запровадження спеціальної підготовки (навчання) керівників навчальних закладів до інноваційного управління в освітніх установах.

Застарілі технології управління, авторитарний стиль управління, ієрархічна структура підлеглих, безумовний авторитет керівника закладу освіти та його відмова делегувати свої повноваження все ще є явищем у механізмі управління навчальних установ. Правильним шля-

хом вирішення цього питання може бути децентралізація управління закладом освіти, усвідомлення керівниками необхідності збільшення гнучкості організації шляхом правильного розподілу управлінських обов'язків. Адже «єдиновладдя» і впевненість керівника школи, що «Я це зроблю краще», не дають можливості педагогічному колективу відкрито висловлювати свої думки, пропонувати нові ідеї та проекти, виступати з конструктивною критикою. Співробітництво між керівником школи й учасниками навчально-виховного процесу є необхідністю.

Розвиток навчального закладу – це своєрідний процес засвоєння інновацій. Тобто розвиток можливий тільки за рахунок нового: технологій, підходів, методів, змісту роботи, організаційних структур [2, с. 4]. Упровадження інновацій, нових технологій, задоволення потреб, що постійно змінюються, є складним і водночас необхідним етапом для керівника навчального закладу, тому що рішення потрібно приймати швидко та вчасно.

Основним джерелом для визначення стратегічних напрямів розвитку педагогічної освіти в Україні є вивчення та аналіз досвіду підготовки викладачів закордоном. Країні необхідні суттєві зміни в системі професійної підготовки викладачів, які відповідатимуть сучасним освітнім пріоритетам і завданням. Саме тому для українських педагогів інтерес становить досвід демократичних країн у напрямі підготовки педагогічних кадрів [12, с. 165].

Теорія управління освітою за кордоном – це інтенсивно-розвиваюча, практико-орієнтована галузь наукового знання, активно асимілює загальноуправлінські підходи та розробляє на їх основі спеціальні моделі і методи для підвищення ефективності управлінської діяльності в сфері освіти [3, с. 9].

США мають вагомі педагогічні досягнення та розвинену систему професійної підготовки викладачів. Теорія і практика освіти цієї країни ґрунтуються на давніх багатонаціональних та історичних традиціях і залежать від державної політики в освітній галузі. Питання вдосконалення школи та якості освіти стали ключовою проблемою обговорень та досліджень Західного світу. Важливою тенденцією освіти є зростання значущості підвищення компетенції вчителів у створенні ефективних шкіл [12, с. 165].

Одним з найбільш популярних підходів до управління в 60-70-ті роки стала концепція управління за цілями (МВО – management by objectives). Її основні ідеї були сформульовані найбільшим авторитетом в області соціального управління П. Дракера. МВО – це орієнтована на результати філософія управління. Вона передбачає зосередження уваги керівника на розробці погоджених на різних рівнях організації

цілей і виробленні спільно з підлеглими рішень про засоби їх досягнення та оцінки. Застосування концепції МВО широко практикувалося в 70-80-х роках у Канаді, США, Великобританії. В основному застосовували її у внутрішньо шкільному управлінні та плануванні, а також при підготовці кадрів освіти [3, с. 8].

У 70-х роках на розвиток управління освітою значний вплив зробили ідеї системного підходу. Застосовувався цей підхід в аналізі ситуації і вирішенні управлінських проблем на різних рівнях управління та навіть до окремих аспектів управління. М. Джонсон (США, 1974) запропонував використовувати загальну модель управління освітою, а Д. Хааг (Швейцарія, 1976) використовував системний похід для аналізу управління шкільною освітою. Через його складність, застосування системного підходу до управління освітніми установами не було масовим. Тим не менш, цей підхід в 80-90-ті роки досить активно застосовувався в дослідженнях з управління освітою [3, с. 8].

До середини 80-х років дослідження в галузі управління освітою стосувалися, головним чином, управління функціонуванням освітніх організацій. Однак, через те, що в суспільстві відбувалися постійні, і іноді і різкі зміни у соціально-економічній сфері, дослідники та освітні організації на рубежі 80-90-х років, і особливо на початку 90-х, стали звертатися до методів стратегічного планування та управління розвитком [3, с. 9].

Освітні реформи у країнах Західної Європи кінця ХХ – початку ХХІ століття призвели до зміни пріоритетів у розвитку галузі: відбулися процеси зниження рівня її фінансування та політичної підтримки; «економізації» освітньої політики; підтримки приватного шкільництва; боротьби за якість освітніх послуг.

Уряди провідних країн світу та західноєвропейських країн зокрема пропонують низку стратегій, спрямованих на поліпшення форм фінансування та надання послуг в галузі освіти, а останнім часом акцент робиться на покращенні якості освітніх послуг та збільшенні кількості учнів.

На сьогодні у Великій Британії, Данії, Нідерландах та інших високорозвинених країнах освітнім менеджментом (адмініструванням освітою) розроблено Стандарт професійної діяльності директора школи («вихователя», за В. Далем). Він є базою, основним орієнтиром для здійснення професійної підготовки керівника навчального закладу, визначення його професійного рівня, мірилом потенційних управлінських можливостей.

Із теоретичним обґрунтуванням сучасних підходів до професійної педагогічної підготовки та проблеми ефективного вчителя виступили відомі на Американському континенті вчені, зокрема з таких аспек-

тів: педагогічний менеджмент (Дж. Аплін, А. Гарріс, Р. Кац, Р. Косієр, Т. Кук, Л. Левітон, Д. Муїс, М. Фулан, В. Шедіш, П. Шодербек та ін.); якість викладання (Д. Брювер, І. Ганусек, Л. Геджес, Д. Гольдхабер, Р. Грінвальд, Дж. Кейн, Б. Крімерс, Р. Лейн, С. Рівкін, Р. Фергюсон, Дж. Шірінс та ін.); підвищення стандартів освіти (А. Гарріс, Д. Муїс та ін.) [12, с. 165].

Г. Біар, Б. Колдвел та Р. Мілікан пропонують управлінню освітою стимулювати та підтримувати якість викладання та можливість успішно вирішувати окремі «ключові ситуації» [13]. Вони вважають, що 6 типів діяльності необхідні для досягнення якості викладання:

1. Клінічна допомога (clinical assistance): здатність вчителя діагностувати потреби учня та забезпечити знаннями, які відповідатимуть індивідуальним потребам кожного учня.

2. Планування: відбір учителем оптимальних цілей, знань та процедур оцінювання.

3. Викладання: результативна передача знань та їх успішне засвоєння учнями.

4. Управління класом: підтримка дисциплінованого мікроклімату навчання.

5. Моніторинг успішності: безперервний процес оцінювання всіх учнів, інформування про хід процесу клінічної допомоги, планування та викладання.

6. Любов до учнів: демонстрація вчителем таких цінностей як повага, співчуття, підтримка, визнання тощо.

Учителі мають отримати гарну професійну підготовку, щоб бути ефективними. Наприклад, американські вчителі середньої школи отримують академічний ступінь бакалавра чи магістра переважно з педагогіки (education). Вчителі середньої школи отримують знання з основного предмета спеціалізації на інших факультетах, а педагогічну освіту здобувають у педагогічному коледжі (College of Education) на факультеті педагогічної освіти (Department of Teacher Education) (TED) за програмою середньої освіти (Secondary Education Program). Ця програма пропонує як додипломну, так і післядипломну освіту для студентів, які прагнуть здобути ліцензію вчителя середньої школи (7-12 класи), та для досвідчених вчителів, які зацікавлені в аналізі власної діяльності.

Для розроблення змістової компоненти системи навчання сучасних керівників навчальних закладів, науковий інтерес представляє досвід учених провідних університетів і громадської Асоціації директорів шкіл Нідерландів щодо розроблення спеціальних програм навчання шкільних менеджерів з освітнього менеджменту та їх реалізації, починаючи з 1992 року, з колегами країн Східної Європи у межах

проекту взаємодії та співпраці. Так, «...шкільні менеджери з 11 країн (Естонії, Латвії, Литви, Польщі, Румунії, Словаччини, Угорщини та ін.) пройшли навчання з освітнього менеджменту як у своїх країнах, так і безпосередньо в Нідерландах...» [9, с. 15].

Таким чином, професійна компетентність може сприяти залученню вчителів до освітнього менеджменту, надати персоналу можливість брати участь у процесі прийняття рішень.

Висновки та перспективи подальших розвідок у даному напрямку.

Інноваційний розвиток освіти, на думку вітчизняних дослідників, гальмується неготовністю багатьох педагогів та керівників до інноваційної освітньої діяльності, сприйняття та застосування інновацій. Ця проблема стає надзвичайно актуальною останнім часом, коли набули поширення нові інноваційні освітні технології, застосування яких відповідає потребам і запитам сучасної учнівської молоді, надає певні конкурентні переваги навчальним закладам.

Вимогою новітнього часу є інноваційна освіта, яка заснована на інтеграції найбільш сучасних і ефективних технологій з інтенсивною науковою діяльністю відповідно до потреб ринкової економіки та демократичної культури.

Перенесення ідей західних шкіл щодо освітнього менеджменту в українське середовище потребує адаптації до сучасних умов розвитку економіки України.

Необхідність застосування світових здобутків менеджменту в українське середовище як інтегрованого знання, отриманого шляхом узагальнення різних національних шкіл менеджменту та різних національних економічних моделей і їх переформатування під наше світобачення є нагальною потребою часу.

Зберігаючи досягнення минулих десятиліть, теорія освітнього менеджменту в Україні одночасно адаптується до сучасних вимог і міжнародних стандартів.

Модернізація системи освіти в Україні характеризується поєднанням традицій, що склалися у вітчизняній школі, з новими ідеями, що пов'язані із входженням України у європейський та світовий освітній простір.

Існує потреба в розробці Стандарту професійної діяльності працівників органів управління освітою («освітян» за В. Далем) від міністерства до методиста й інспектора відділу освіти, та Стандарту професійної діяльності педагога-предметника («учителя» за В. Далем) з тими ж цілями.

Література

1. Буга О. І. Навчання майбутніх учителів трудового навчання (технологій) педагогічному менеджменту / О. І. Буга // Збірник наукових праць Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини. – Умань : ПП Жовтий О.О., 2010. – Ч. 2. – С. 71-78.

2. Волобуєва Т.Б. Сучасні освітні моделі. Інноваційні освітні системи / Волобуєва Т.Б. – Донецьк : Каштан, 2007. – 96 с.

3. Гришан І. П. Менеджмент образовательных учреждений / Гришан И. П. – Дальневосточный Государственный Университет, 2002. – 65 с.

4. Інноваційна стратегія українських реформ / [Гальчинський А. С., Геєць В. М., Кінах А. К., Семиноженко В. П.]. – К. : Знання України, 2004. – 338 с.

5. Інновації у вищій освіті: проблеми, досвід, перспективи : монографія / [за ред. П. Ю. Сауха]. – Житомир : Вид-во ЖДУ ім. Івана Франка, 2011. – 444 с.

6. Кремень В. Освіта і наука України : шляхи модернізації : (факти, роздуми, перспективи) / Кремень В. – К. : Грамота, 2003. – 216 с.

7. Кремень В. Україна: альтернативи поступу / Кремень В., Ткаченко В. – К. : ARC-UKRAINE, 1996. – 793 с.

8. Модернізація освіти в Україні. Аналітичний огляд результатів всеукраїнського опитування керівників загальноосвітніх навчальних закладів у 2004. – К. : К.І.С., 2004. – 32 с.

9. Освітній менеджмент : [навч. пос. / за ред. Л. Даниленко, Л. Карамушки]. – К. : Шкільний світ, 2003. – 400 с.

10. Паламарчук В. Ф. Інноваційні процеси в педагогіці / Паламарчук В. Ф. – К. : Освіта, 1994. – 87 с.

11. Смолей В. В. Теорія і практика управління загальною середньою освітою в Україні (1939-2011 роки) як історико-педагогічна проблема / В. В. Смолей // Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. Серія: Педагогіка. – 2011. – № 5. – С. 3-9.

12. Шандрюк С. І. Проблема ефективного вчителя в порівняльній педагогіці США / С. І. Шандрюк // Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету. Серія: Педагогіка. – 2012. – № 3. – С. 164-169.

13. Beare H. A model for managing an excellent school / H. Beare, B. J. Caldwell, R. H. Millikan // In Creating an excellent school: some new management techniques. – London: Routledge, 1989. – С. 125-150.

1. Buga O. I. Navchannya majbutnix uchy`teliv trudovogo navchannya (texnologij) pedagogichnomu menedzhmentu / O. I. Buga // Zbirny`k naukovy`x pracz` Umans`kogo derzhavnogo pedagogichnogo universy`tetu imeni Pavla Ty`chy`ny`. – Uman` : PP Zhovty`j O.O., 2010. – Ch. 2. – S. 71-78.

2. Volobuyeva T.B. Suchasni osvitni modeli. Innovacijni osvitni sy`stemy` / Volobuyeva T.B. – Donecz`k : Kashtan, 2007. -96 s.

3. Gry`shan Y`. P. Menedzhment obrazovatel`ny`x uchrezhdeny`j / Gry`shan Y`. P. – Dal`nevostochnyj Gosudarstvennyj Uny`versy`tet, 2002. – 65 s.

4. Innovacijna strategiya ukrayins`ky`x reform / [Gal`chy`ns`ky`j A. S., Gejecz` V. M., Kinax A. K., Semy`nozhenko V. P.]. – K. : Znannya Ukrainy`, 2004. – 338 s.

5. Innovaciya u vy`shnij osviti: problemy`, dosvid, perspekty`vy`: monografiya / [za red. P. Yu. Sauxa]. – Zhy`tomyr: Vy`d-vo ZhDU im. Ivana Franka, 2011. – 444 s.

6. Kremen` V. Osvita i nauka Ukrainy` : shlyaxy` modernizaciyi : (fakty`, rozdumy`, perspekty`vy`) / Kremen` V. – K. : Gramota, 2003. – 216 s.

7. Kremen` V. Ukraina: al`ternaty`vy` postupu / Kremen` V., Tkachenko V. – K. : ARC–UKRAINE, 1996. – 793 s.

8. Modernizaciya osvity` v Ukraini. Anality`chny`j oglyad rezul`tativ vseukrayins`kogo opy`tuvannya kerivny`kiv zagal`noosvitnix navchal`ny`x zakladiv u 2004. – K. : K.I.S., 2004. – 32 s.

9. Osvitnij menedzhment : [navch. pos. / pa red. L. Dany`lenko, L.Karamushky`]. – K. : Shkil`ny`j svit, 2003. – 400 s.

10. Palamarchuk V. F. Innovacijni procesy` v pedagogici / Palamarchuk V.F. – K. : Osvita, 1994. – 87 s.

11. Smolej V. V. Teoriya i prakty`ka upravlinnya zagal`noyu seredn`oyu osvitoyu v Ukraini (1939-2011 roky`) yak istory`ko-pedagogichna problema / V. V. Smolej // Naukovi zapy`sky` Ternopil`s`kogo nacional`nogo pedagogichnogo universy`tetu imeni Volody`my`ra Gnatyuka. Seriya: Pedagogika. – 2011.–5. – S. 3-9.

12. Shandruk S. I. Problema efekty`vnogo vchy`telya v porivnyal`nij pedagogici SShA / S. I. Shandruk // Naukovi zapy`sky` Ternopil`s`kogo nacional`nogo pedagogichnogo universy`tetu. Seriya: Pedagogika. – 2012. – 3. – S. 164-169.

13. Beare H. A model for managing an excellent school / H.Beare, B.J.Caldwell, R. H. Millikan // In Creating an excellent school: some new management techniques. –London: Routledge, 1989. – C. 125-150.

Kondratieva A.V.

WORLD AND DOMESTIC EXPERIENCE OF APPLICATION OF EDUCATIONAL MANAGEMENT AS TO MECHANISM OF MODERNIZATION

Philosophical and objectivity educational management determined its entry forms general social management activities and integrative social and managerial phenomenon that plays a role in relation system-creating educational sphere, and given projective modeling, feature the latest in the information society – and for society in general. Hence the need to define the role of management in the educational system transformation of post-industrial society and its educational sector makes it valuable object of philosophical investigation.

Philosophical problems of educational management in modern conditions conceptualized primarily within its praxeological interpretation. The vast majority of studies of Soviet authors devoted to the educational process in the context of solving methodological and ideological and value aspects of market reorientation of education and socio-economic and organizational efficiency industry. Features philosophical analysis methodology defined educational management synthesis of those features that are inherent to the philosophy of education,

philosophy, management philosophy and management with a combination of general management principles and specific educational areas as protection of their deployment. Thus in terms of definition and methodology of analysis, both in terms of content characteristic features educational activities have priority to determine the nature of educational management. At the same time, the definition of common social and cultural foundations of management, on which develops educational management requires the use of tools management philosophy. Given the socio-cultural and scientific paradigm determinant of educational research methodology management, the most important role to play in our work instructions philosophy of existentialism, humanistic philosophy, philosophical anthropology and synergy Postnonclassical and other areas of science, justifying the transformation, nonequilibrium nature of the information society.

In the article are analysed the system reformations in industries of education and basic directions of its modernization in the context of national priorities at the beginning of the XXI century. Highlights the evolution of educational management and use of international management achievements in Ukrainian environment. Identified trends in educational management in the international educational space. Attention is concentrated on the foreign experience of implementing the principles of educational management, and the comparative assessment of the situation in our country. The basic reasons preventing the active promotion of its conceptual foundations in education in Ukraine. The peculiarities of introduction and modernization of educational management in Ukraine are determined. The basic problems of development of educational management in Ukraine are determined. Some aspects of the methodological foundations of educational management are outlined. A considerable amount of scientific and pedagogical researches in the field of educational management is analyzed.

Key words: *management, modernization, education, educational management.*

Надійшла до редакції 3.11.2018 р.